

LBRIS

We know
books

Mădălina Bădescu

**FATA DE
PORȚELAN**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Furtună

Ceasul argintiu de pe peretele steril arăta că trecuseră puțin peste două ore de tortură. De la geam, puteam vedea cum întunericul se lăsase, în tăcere, peste ultima noapte de vară, iar vântul începuse să miște frunzele copacilor nefiresc, exact cum anunțaseră la știri. Cea mai agresivă furtună din ultimii douăzeci de ani, deci de dinainte să mă nasc, avea să măture orașul-port în decursul a câteva ore. Au spus că nimic nu va mai fi la fel și începeam să îi cred. Voiam doar să se termine!

Agonia m-a lovit, din nou, ca un paloș în josul burții și am dus mâna într-o semi-îmbrățișare în încercarea de a o calma. Mai ales pe ea. Un fulger de durere mi-a trecut prin șira spinării și am apucat doar să prind un spătar de scaun din stânga mea pentru a avea un pic de sprijin. Mi-am înclinat greutatea în față și am respirat sacadat, cu genunchii flexați și gura țuguiată, pentru a

scoate aerul cât mai ordonat.

“Asistentă?!” am țipat cu resurse pe care nu știam că le mai dețin, către un spațiu vid din fața mea, în speranța că ecoul mă va ajuta să transmit mesajul mai rapid. Holul fără țipenie de om a rămas mut, doar cu câteva voci înfundate pe fundal. Cineva mă auzea.

Un cap de infirmieră a apărut la sfârșitul holului, care mirosea a clor, și a bolborosit ceva ce mintea mea nu mai reușea să înțeleagă. Camera părea să capete viață și m-am trezit azvârlită într-un carusel cu mișcări circulare, care mă amețea, acompaniat de durerea care creștea în intensitate cu fiecare secundă. Am scos un țipăt necesar, dornică să elimin presiunea care mi se acumulase în corp. Era timpul. O știam. Fuga încetase.

De niciunde, o mână m-a cuprins în jurul umerilor și un corp masiv m-a repezit pe un scaun cu rotile. Am parcurs distanța cu capul la cutie și privirea spre încălzări, o pereche de bascheți albi pe care doar ce îi cumpărasem. Am trecut, cu rapiditate, printr-o pereche de uși gemene și am ridicat ochii spre o sală austeră, cu un pat masiv și argintiu pe centru. O asistentă înaltă și osoasă și un doctor îndesat precum un ardei umplut discutau intens în colț și nici măcar nu s-au întors pentru a mă zări. Picăturile de ploaie începuseră să însăileze geamul ca un model de mileu.

“Contracții la două minute,” am auzit o voce groasă venind dinspre cea care mă transportase.

Am întors capul spre un munte de om, drept la umeri și cu pieptul proeminent. O bonetă albă îi turtea o claie de păr creață, care voia cu disperare să ia propriile ei decizii. Era în simetrie cu două buze mari, cărnoase și o pereche de ochi de culoarea

cărbunelui. În agonia mea, am zărit doar lumina reflectată spre un ecuson pe care scria simplu: *Nala*.

S-a lăsat la nivelul meu și mi-a vorbit cu o voce groasă, dar totuși cu o aromă feminină și suavă:

“Te ajut să te schimbi, mami.” Și mi-a întins un halat alb, cu floricele pe el. Am atins materialul și am crezut, din nou, că mor. Ori că mă nasc eu a doua oară. Chinul m-a străbătut, de data asta, din cap până-n picioare și mi-am înfipt unghiile, cu putere, în marginea gumată a scaunului. Am reînceput să respir în perechi, în încercarea de a anestezia senzația.

“Injecție, vreau o injecție,” m-am auzit spunând, cu o voce care nu părea a mea. *Nici nu mai știam unde citisem despre așa ceva.*

“Auzi la ea?!” m-a apostrofat cealaltă asistentă, din colț. “E prea târziu,” a adăugat sec.

“Lasă că te rezolvăm, mami,” a intervenit iar femeia gigant și a început să tragă de fermoarul hanoracului primit de la Darius de Crăciun. Instant, cu o putere inimaginabilă, m-a ridicat de mâini și m-a îndreptat de spate în fața căruțului.

“Repede, că acum vine alta,” m-a avertizat ea, cu o precizie care mă făcea să am încredere.

Și avea dreptate. Abia mi-a scos pe cap rochia verzuie că am zis că iarăși mă ia. A azvârlit capotul pe mine, m-a încheiat și mi-a întins o mână masivă, cât o mânăușă de box, pe care am apucat-o de îndată și am început să o strâng cu intensitate. O priveam stingher, cu ochii ascunși sub gene și cu durerea gata să pornească iar în cascadă.

“Strânge, mami, că nu simte Nala nimic. E din material

rezistent,” a adăugat ca un pansament. Vuietul a trecut prin mine cu aceeași intensitate și am picat înapoi pe scaun, sleită de puteri. Nicio reacție din colț. Zumzetul continua în termeni medicali, fără a mă cuprinde vreun minut cu privirea, acoperit pe alocuri de ploaia care acum bubuia pe acoperișul clădirii.

“Știu că ești obosită, dar mai e până se termină,” a spus femeia și m-a cuprins iar în brațe. “Hai pe masă,” m-a apucat de brâu și m-a dus până la altarul central, patul cu picioare de girafă și piele de metal. M-a proptit pe margine și mi-a făcut un avânt de jos, cât să nu mai am nevoie de sprijin. M-am rotit pe fund și mi-am îndoit picioarele, cu privirea ațintită spre ochii artificiali din tavan, care mă orbeau. Am întins mâna deasupra capului să opresc lumina și am scos un scurt: *Abbb!*

Fix acest moment i-a activat pe cei doi din spate și m-am trezit cu umbrele năvălite asupra mea. Câteva cuvinte mai târziu, și doctorul s-a plasat la picioarele mele. Nala a venit lângă, mi-a oferit un zâmbet larg, aproape hipnotizant, și m-a mângâiat pe păr. S-a lăsat la urechea mea și mi-a spus, cât să aud doar eu, că trebuie să îmi taie lenjeria. Zis și făcut, a durat o secundă și rușinea asta. Doctorul nu mi-a adresat vreun cuvânt. În schimb, mi-a apucat picioarele de glezne și un fior rece s-a descărcat în interiorul meu, similar cu cele care acopereau cerul care se zărea de la geam. Le-a proptit, fără avertisment, în două suporturi la fel de reci, asemănătoare unor macarale.

“Deja se vede,” a spus după ce a aruncat o privire. Și am știut. Viața mea, cum o cunoșteam, mi-a trecut prin fața ochilor rapid, ca o reamintire că nu va mai fi niciodată la fel. Școala, profa de chimie cu părul fuchsia. Toate aveau să se schimbe. Am început să-mi

fredonez, involuntar, piesa lui Bon Jovi “It’s my life”, probabil ca să mă liniștesc. Pe la versul doi, “It’s now or never”, am simțit nevoia să împing. Doctorul mut părea încântat:

“Încă o dată, la trei. Unu, doi, trei,” mi-a comandat, pentru prima dată, cu fermitatea tunetelor care bubuiiau de afară.

Am împins din nou, de data aceasta, cu picioarele amorțite de la milioanele de cuțite care păreau că îmi pătrund pielea. Nala, singura de altfel, mă încuraja din lateral. Am scos un țipăt lung, apăsător, cu mâinile înfipite în marginea patului lucios.

“Are cordonul strâns în jurul gâtului,” a exclamat pițigăiat asistenta cealaltă, care stătea în spatele doctorului. El mi-a poruncit, de data asta, să nu mă mișc. Am rămas imobilizată la îndemnul lui.

“Te descurci de minune,” mi-a spus Nala încet, cu vocea unui hipnoterapeut. Urechile mele i-au sorbit cuvintele și au transmis în corp că mai pot puțin. Doctorul a spus că pot împinge din nou. Mi-am proptit mâinile și mai tare în pat și am împins până mi-au trosnit dinții, cu o ultimă picătură de forță. A meritat, căci supliciul a încetat. Camera era inundată doar de zgomotul insistent al ploii. În rest, tăcere.

Mi-am lăsat capul pe lateralul patului și am urmărit totul ca și cum aș fi fost sub apă, cu o singură lacrimă rece izvorâtă din colțul ochiului. Liniștea era amplificată, cu fiecare secundă, și eu nu puteam să articulez vreun cuvânt, hăul dintre picioarele mele părea un portal dintre lumi gata să mă înghită cu totul. Nu o priveam, doar ascultam să știu dacă plânge. Corpul Nalei a ocupat imediat imaginea și, înainte să închid ochii, am auzit plânsetul mocnit al bebelușului care, din acel moment, nu mai era al meu.

2.

Un pinguin și o sticlă de oțet

Zece ani mai târziu

Am deschis ochii încărcăți de ciorchinii cu puchini lipicioși direct spre imaginea gardianului meu, pinguinul scâmoșat pe care îl azvârlisem aseară în colț, după cea mai recentă ceartă. Stătea leșinat spre dreapta, cu corpul vizibil mai mare decât capul și ciocul galben spălăcit la capăt. Draperiile trase complet dădeau camerei o notă de grotă, cu o nevoie disperată de a fi aerisită. O grotă în care trăiau monștrii. Sau prințesele. Totuși, oriunde te uitai, locul era cuprins de un roz prăfuit, pe care eu îl vedeam mai degrabă mov. Mobila și mocheta aveau și ele inserții din aceeași nuanță, săvârșite ca într-un cadou cu fundă de perdelele din voal fin, care stăteau atârinate de tavanul înalt

al casei, precum un spânzurat. În centru, ca un rege pe tron, un candelabru cu model floral din cuarț domnea spațiul. O singură pânză de păianjen se clătina încet de el, de parcă ar amenința că se sinucide. Speram să nu reușească. *Oare cum i-o fi scăpat acest firicel de murdărie?*

O cameră de vis, pentru care orice puștoaică de zece ani m-ar invidia. Plină de cărți, jucării și distracții. Orice de la lumea exterioară. Pentru mine însă, era doar o rezervă de spital pompoasă, menită să mă țină fericită artificial într-un incubator, în timp ce viața mi se perinda batjocoritor pe la nas, sub geamul impenetrabil care mă proteja cu vehemență.

M-am ridicat în fund, în capul patului, m-am frecat la ochi să scap de semnele nopții și am început să respir temperat, cu răbdare și pauză după fiecare bucățică inhalată, încercând să captez firicele de aer din camera stearpă. Pieptul mi s-a umflat încetișor și a cârâit surd în interior sub cantitatea infimă de aer. De pe hol, am fost întreruptă de o pereche de pași agitați și, când ușa s-a deschis, am știut ce urmează:

“Cum te simți?” s-a pornit vocea mamei, care a cuprins camera în totalitate.

“Încă trăiesc,” am răspuns cât încă mă curățam la ochii încețoșați. *Dacă i-aș spune și că încă nu văd bine, să vezi circul de pe lume.*

Mă privea din prag cu o pereche de ochi negri, așezați deasupra a două cearcăne gri, care o făceau să pară mult mai în vârstă decât era. Părul castaniu închis îl avea prins într-un coc neglijent, cu un batic colorat peste, pe post de bentiță. O singură șuviță abandonase cârdul și a poposit rebelă peste fruntea plină

de firicele subțiri. Purta același trening etern din catifea, de data asta, verde, că doar era luni. Măine va fi albastru. Avea în brațe câteva cearșafuri albe, călcate și așezate la dungă unul peste altul de Nala, doica mea cubaneză. Deasupra lor puteam zări încă o sticlă de satană mirositoare, care se băltăcâia precum o clepsidră. M-am schimonosit la vederea ei și mi-am trântit capul cu zgomot în pernă, să fiu sigură că aude.

“Mara, trebuie!”

“Mi-ai promis! Mi-ai promis! Mi-ai promis! Mi-ai promis că astăzi se va întâmpla, doctorul a spus că e gata!” am apăsat cuvintele, cu glasul înfundat în perna cu fulgi de găscă, special adusă pentru mine din Croația.

“Asta a fost ieri,” a continuat predica. “Francisc a spus că pot fi făcute preventiv.” Și a început să turuie ce i-a zis deșteptul ăla la telefon.

O auzeam înfundat, dar nu mai voiam să îi răspund. Am oftat adânc cu fața în pernă, de data asta cu putere, cu aerul fraudulos intrat pe ușă, dornic să îmi aducă la viață plămâni. Aveam aceeași conversație de când îmi puteam aminti, fără vreo schimbare semnificativă. În fiecare seară îmi promitea lucruri și în fiecare dimineață mi le spulbera cu ușurința unui călău care trage de sfoara groasă spre execuție. Condamnarea mea era picurată în fiecare zi a vieții mele, precum firele de nisip cu apă peste un castel la plajă, de când am uitat să respir la naștere și am murit un pic. De acolo, totul a fost pur și simplu simplu un coșmar.

“Mara, doar știi că o fac pentru binele tău!!”

“Tata unde-i?” am aruncat întrebarea în conversație, în

încercarea de a-i schimba focusul.

“La birou, de ce mă mai întreb?”

Mi-am ridicat ochii și am fost lovită în nări de mirosul înțepător de oțet cu care devenisem soră. Vitregă, bineînțeles. Era o iubire de-a sila. Cu forța unui duh periculos, duhoarea a cuprins spațiul și pe pielea mea s-au ridicat brobonele înghesuie, gata să dea curs încă unei încercări de a mă ține sănătoasă. Forța arzătoare a lichidului în contact cu pielea mea fragilă și cotropită de undele necruțătoare ale radioterapiei mă cutremura până în măduva oaselor. Totuși, ea era convinsă că îmi făcea bine.

“Nu mai vreau!” Am ridicat fața din pernă și am bătut cu palma în pat cât să o sperii și să tresară. “Vreau doar să fiu ca toți ceilalți,” am spus, sacadat, ca să mă fac înțeleasă cu palmele împreunate ca la rugăciune. “Te rog, te rog, lasă-mă afară, o să-mi facă bine, ies doar o oră, o oră inofensivă, nu o să pățesc nimic, au zis că sunt curată,” am schimbat registrul cu rugăminți dulci, gata să încerc orice variantă.

Am ridicat privirea să o zăresc, cu speranța că măcar așa o pot convinge.

“Mara, tu nu ai fost și nu vei fi niciodată normală, de ce nu vrei să înțelegi? Iar eu tot ce vreau este să te țin în siguranță. Este extrem de important.” Stătea proptită lângă pat, la o distanță protocolară. Niciodată nu se așeza, să nu cumva să mă contamineze.

“Atunci lasă-mă să mor,” am aruncat cuvintele fierbinți cu patos, știind că se vor întoarce la mine ca un bumerang.

Ochii i s-au rotit în adâncitura orbitei și degetele așezate pe lângă corp i-au tresărit de parcă ar fi fost electrocutate, cu un instinct aproape insesizabil de a i se încleșta. S-a dat un pas spre